

rende stat som udgangspunkt må udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser.

Kun i de – helt enkeltstående – tilfælde, hvor udlevering må antages at være åbenbart uforenelig med landets retsorden eller med grundlæggende retsprincipper, eller hvor der foreligger en personforveksling, kan udlevering efter omstændighederne nægtes.

1.1. Som eksempel kan nævnes, at den, der begæres udleveret, er dansk statsborger. I et sådant tilfælde vil det være udgangspunktet, at udlevering til strafforfølgning ved tribunalet nægtes, og at et eventuelt strafsvar søges gennemført ved danske domstole, jf. straffelovens § 7, stk. 1. Der er således i modsætning til de sædvanlige udleveringstilfælde, hvor udlevering sker på et traktatmæssigt grundlag til et andet lands nationale myndigheder, i dette tilfælde tale om at udlevere til strafforfølgning ved en mellemfolkelig domstol, hvis regler udelukkende har grundlag i en resolution fra FN's Sikkerhedsråd, og som på visse punkter – f.eks. med hensyn til muligheden for at idømme langvarige fængselsstraffe – afviger væsentligt fra danske retsprincipper.

1.2. Udlevering kan endvidere nægtes med henvisning til grundlæggende danske retsprincipper i tilfælde, hvor den person, der begæres udleveret, på tidspunktet for udleveringsbegæringen er dømt eller frifundet ved en dansk domstol i anledning af en tiltale for den samme (faktiske) handling, som udleveringsbegæringen angår. At ankefristen for straffedommen ikke er udløbet, eller at straffedommen er under anke, f.eks. for så vidt angår strafudmålingen, på tidspunktet for udleveringsbegæringen, kan ikke antages at være til hinder for, at udlevering nægtes med henvisning til den foreliggende straffedom.

1.3. Udlevering kan også nægtes i tilfælde, hvor der af anklagemyndigheden er meddelt tiltalefraval, der ikke kan omgøres af den overordnede anklagemyndighed, jf. retsplejelovens § 724, stk. 2. Foreligger der imidlertid på tidspunktet for udleveringsbegæringen oplysninger af en sådan karakter, at der er grundlag for genoptagelse af straffesagen, jf. retsplejelovens § 975, kan udlevering dog efter omstændighederne komme på tale.

1.4. Det kan næppe anses for udelukket at nægte udlevering af humanitære grunde, jf. herved udleve-

ringslovens § 7. Det må imidlertid have formodningen for sig, at en anmodning om udlevering skal imødekommes i sådanne tilfælde dels under hensyn til, at der som udgangspunkt består en ubetinget udleveringspligt, dels i betragtning af at der er tale om meget alvorlige forbrydelser, og at tribunalet må formodes allerede i forbindelse med udleveringsbegæringen at have foretaget en tilsvarende afvejning af hensynet til strafforfølgningen af sådanne alvorlige forbrydelser over for eventuelle særlige humanitære hensyn i det enkelte tilfælde.

2. Ved lovforslagets § 2, stk. 2, præciseres det, at spørgsmålet om at udlevere en domfældt til fuldbyrdelse af tribunalets dom i det land, der har erklæret sig villig til at påtage sig denne opgave, jf. statutens art. 27, ligeledes afgøres af justitsministeren.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor den domfældte pågribes i Danmark efter at være undvejet fra de hollandske myndigheder, efter at dommen er afsagt, men inden fuldbyrdelse har kunnet finde sted, eller er undvejet under afsoningen.

Under forudsætning af, at der i forbindelse med udleveringsbegæringen foreligger en eksigibel dom fra tribunalet og eventuelle yderligere fornødne oplysninger til dokumentation af afsoningen i fuldbyrdeslandet, vil udlevering til fuldbyrdelse af tribunalets dom herefter som udgangspunkt skulle finde sted. De særlige betingelser i udleveringslovens § 3, stk. 3, om straffens længde kan således ikke begrunde en nægtelse af udlevering. Nægtelse af udlevering til straffuldbyrdelse må dog i øvrigt antages at kunne ske i tilsvarende omfang som ved udlevering til strafforfølgning, jf. pkt. 1 i bemærkningerne til lovforslagets § 2, stk. 1. I sådanne tilfælde vil der endvidere kunne stilles vilkår om, at den udleverede ikke må underkastes strafforfølgning eller straffuldbyrdelse i afsoningslandet eller udleveres videre til tredieland for nogen anden strafbar handling begået før udleveringen, jf. udleveringslovens § 10.

3. Efter lovforslagets § 2, stk. 3, finder udleveringslovens kapitel 3 og 4 anvendelse i sager om udlevering til tribunalet, men med de fornødne lempelser.

3.1. I udtrykket »de fornødne lempelser« ligger dels et forbehold om intensiteten af prøvelsen af udleveringsgrundlaget, jf. udleveringslovens §§ 12, 13, 16, 17, stk. 3, og 18-21, dels et forbehold om, at udleveringslovens bestemmelser er affattet med henblik på udlevering til et lands myndigheder, og således ikke er formuleret med henblik på den specielle situ-